

som staar til dette Udvalgs Raadighed, har gennemtænkt Sagen, og at det er efter bedste Skøn, de har anslaaet de Beløb, der her er nævnte.

Det blev af en æret Taler sagt, at det var ejendommeligt, at man nu omtrent et Aar efter angav de samme Beløb til Udgifter og Indtægter som ved Lovforslagets Fremsættelse sidste Foraar, men dertil maa jeg bemærke, at dette ikke er rigtigt, idet det foreliggende Lovforslag er fremsat efter en Indstilling af Statens Planteavlsudvalg, som er dateret 22. December 1920, altsaa indsendt til Ministeriet umiddelbart før Jul, og det fremgaar af det Indtægts- og Udgiftsoverslag, som følger med Indstillingen, at der ikke foreligger en simpel Afskrivning af Tallene fra sidste Foraar, men at disse paa ny er gennemgaaede og ændrede. Jeg skal nævne, at Bestyrerens Løn i det foreliggende Lovforslag er forhøjet med ca. 700 Kr. i Henhold til de Bestemmelser, som i saa Henseende er indførte, siden Lovforslaget blev fremsat i Foraaret, Forpagtningsafgiften er derimod nedsat, fordi det er billigere at forpagte Ejendomme og Udgiften til Foderstoffer, Sædfrø, Planter og Gødning er forhøjet, men jeg indrømmer, at Forandringerne er ikke store. Deri, at Overslaget paa ny er gennemgaaet, og hver enkelt Post er taget op til Overvejelse, finder jeg imidlertid en Sikkerhed for, at Statens Planteavlsudvalg har anslaaet Udgifter og Indtægter saa godt, som det saa sig i Stand til at gøre det.

Naar det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen spurgte mig, om jeg var enig med mit Partis Formand i, at man nu burde sige nej til alle saadanne nye Foranstaltninger, vil jeg derpaa give det Svar, at jeg er fuldt ud enig med mit Partis Formand i, at der overfor alle nye Foretagender bør vises den allerstørste Betænkkelighed, de bør alle gøres til Genstand for den allernøjeste Overvejelse, fordi de finansielle Forhold for Statens Vedkommende ganske ligner Forholdene i de private Virksomheder deri, at de i Øjeblikket i høj Grad opfordrer til at udvise den størst mulige Sparsommelighed. Men jeg mener ikke dermed — og jeg tror heller ikke, at det er mit Partis Formands Mening —, at vi paa alle Omraader skal lade Bommen gaa ned og sige, at nu kan der ikke være Tale om at tage noget som helst nyt op, nu er det endelig og uigenkaldelig forbi dermed. Jeg tror, den Anskuelse er rigtig — og jeg føler mig overbevist om, at den har

Tilslutning fra alle Sider i dette Ting —, at Tiden er inde til at udvise Sparsommelighed paa alle Omraader, men selvfølgelig skal den udvises paa rette Maade og paa rette Sted. Det, der er Spørgsmaalet, er, om der for det Beløb, der her skal ofres fra Statens Side, kan ventes opnaaet noget, der staar i Forhold til, hvad Staten anvender paa dette Omraade. Dér maa jeg sige, at jeg er enig med de Partioordførere, der har talt i Dag, ikke mindst med den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Carlsen-Skiødt), som med saa stor Sagskundskab fremhævede Betydningen af det Foretagende, der her tænkes sat i Gang.

Ganske vist maa det indrømmes, at Frugtavlens, som den drives for Øjeblikket her i Landet, ikke repræsenterer et Spørgsmaal af stor økonomisk Rækkevidde. Jeg beklager at maatte sige det, men vil man gaa til Bunds i denne Sag, maa man indrømme, at større økonomisk Interesse knytter der sig i Øjeblikket ikke dertil. De fleste indskrænker sig til at dyrke den Frugt, de selv forbruger, og ikke en Gang det; der indføres store Mængder af Frugt til Landet, dels fra Amerika, men nu efter Krigen — vi ser det netop for Øjeblikket — ogsaa fra andre Lande i Europa.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti har Ret i, at baade vore Jordbundsforhold og vort Klima er af den Beskaffenhed, at intet i den Henseende kan stille sig hindrende i Vejen for, at vi kunde producere, hvad vi selv har Brug for, ja, maaske endogsaa oparbejde en Eksport. For mig ligger Sagen saaledes, at selv om Staten iværksætter det Foretagende, der her er Tale om, og selv om Staten vil ofre endnu meget større Beløb paa denne Sags Gennemførelse, er Spørgsmaalet ikke løst dermed. Efter min Opfattelse ligger Sagen saaledes, at det første, der skal til, og det, man mest af alt maa koncentrere Bestræbelserne paa, er, at Avlen, Indsamlingen og Salget af Frugt bliver organiseret. Der hersker paa dette Omraade den fuldstændigste Desorganisation. Saa længe der ikke er en Organisation, vil der ikke blive nogen Produktion, ikke noget Salg og endnu mindre en Eksport af økonomisk Betydning for vort Land. I den Henseende er det nok at pege paa, hvad vore Andelsmejerier, Andelslagterier og Andelsægeksport har haft at betyde. Hvad der dér har været gældende, vil ganske sikkert ogsaa gælde for Frugtavlens Vedkommende. Hvis man tænker sig Muligheden af, at der skulde